

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Dagbøger i udvalg 1834-1846

Citation: Kierkegaard, Søren: "Dagbøger i udvalg 1834-1846", i Kierkegaard, Søren: *Dagbøger i udvalg 1834-1846*, udg. af Jørgen Dehs ; Niels Jørgen Cappelørn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1992, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard03val-shoot-idm139969848863328/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Dagbøger i udvalg 1834-1846

de fleste af de nuværende Folkebøger have oprindelig været skrevne paa Vers. —

Nov. 36.

- 287 Jødedommen havde udviklet sig til sin Parodie da Chrstd. kom: i Lo-ven ved Pharisæerne — i Prophetierne ved Forestillingen om en jor-disk Messias.
- 288 Det Paradiske (som det sidste Stadium i Udviklingen) viser sig ogsaa i den Maade, paa hvilken Barndommen gjentager sig i Alderdom-men: »at gaae i Barndommen.»
- 289 Ligesom Opdragelsen er til for at lade Individet gennemleve det Udviklingen har gennemgaaet, saaledes har ogsaa enhver Nation et Stadium, i hvilket den gennemløber det, Verdens-Udviklingen har levet, inden den bliver *verdenshistorisk-myndig*, og jo mere ligesom ved Opdragelsen dette forborgne Liv bliver holdt udenfor Verdens-De-batten desto bedre, desto eiendommeligere.
- 290 Spidsborgerlighed er egl. Uformuenhed til at kunne hæve sig over Tids og Rums absolute Realitet, og kan derfor som saadan kaste sig paa de høieste Gjenstande f.E. Bøn til visse Tider og med visse Ord. Det er det som Hoffmann altid har vidst saa fortræffeligt at fremhæ-ve.
- 291 Dersom Mozart levede nu og skulde componere Musikken til D. Ju-an og altsaa var sat i den Nødvendighed at skulle bruge en Dandse-musik, vilde det da være rigtigt at bruge en Gallopade eller vilde ik-ke den frembrusende fortvivlende Musik staae i Modsætning til D.J.'s Charakter, medens den yndefulde saa megen Gratie udfoldende Menuet ypperligt samstemmer med D.J.'s Nyden, ligesom dens Sæ-ndelighed ypperligt ironiseres ved D.J.'s Letferdighed. Det eneste Øie-blik da D.J. kunde dandse en Gallopade vilde være med Comman-

danten i sidste Act, dersom hans Livsfylde vilde være istand til at behvirvle ham og indgive ham den fornødne Livslyst.

292 Hvad vil det sige og hvorvidt er det sandt, at hver Tidsalder har sin Faust etc. - Nei i Verdens-Udviklingen er der kun *een* Faust, kun *een* D. Juan, men for det enkelte Individ ligesom for den enkelte Nation i Verdens-Udviklingen er naturligvis en for hver. Netop derfor kan i en vis Henseende Faust f. E. omvende sig, da det er den ny Tids Opfattelse - som da NB. ikke er en Opfattelse af Faust men er denne Tidsalders Idee. -

294 Naar jeg betragter Sagen aldeles in abstracto, maa jeg ganske consequent komme til det Resultat, at det Romantiske gaaer op i en Clasicitet[?], medens naturligvis ethvert Forsøg paa at eftervise den classiske Tid i Tiden er af mythologisk Art, og kun fremkommen af den msklige Svaghed, der aldrig kan fastholde et Begreb i dets hele uendelige Forsvinden; men altid maa adpæle det ved Hjælp af Grændser, saaledes Jødernes Forventninger, knyttede til Christi Komme, Christi Komme til hans Gjenkomst o: s: f., idet nemlig ethvert Forsøg paa, at sige, nu er det forbi, er et Forsøg paa at gjøre det til Mythologie.

d. 30 Nov. 36.

[?] *ad lra.* 3 paa den foregaaende Side, den romantiske Stræben er nemlig en sig selv fortaerende, og jeg kan ikke gjøre den evig, da jeg da fik en Evighed bestaaende af en uendelig Mængde Momenter - dog Alt dette in abstracto.

295 Deri ligger egl. Løsningen af Prædestinationen, naar det hedder, at de bleve udvalgte «quos vocavit», de bleve udvalgte til Salighed ell. fordømte; thi det Udtryk quos vocavit hvad vil det sige Andet end de, i hvis Bevidsthed Christend: traadte op, saaledes at denne Anskuelse netop laeder sig forene med Schleierm: relative Prædestination; thi de, som vel have levet her i Verden, men hvem intet Kald kom til, de ere naturligvis ikke prædestinerede da de ikke ere kaldede†, ikke hell. er